

*Louis Verwimp &
Irene Vernelen*

25 JUNI 1964 – 2014

Louis

Hij is geboren in Ezaart op elf december 1935 in de Klaverstraat. Louis ging naar de gemeenteschool in Ezaart en hij kende al de namen nog van de toenmalige leerkrachten nl. de onderwijzers Van Elsen, Delsupehe, Godard, Geuns en juffrouw De Rop.

Zoals het toen meestal was, gingen de kinderen tot hun veertien jaar naar school en dan was de werktijd aangebroken.

Louis ging op leercontract bij schrijnwerker Louis Gevers in de Martelarenstraat. Na een jaar hield hij het voor bekeken en zocht werk in de fabriek van Gompel. Hier kon hij beginnen als glasdrager.

Daarna heeft hij een half jaar in de koolmijn te Trembleur in Luik gewerkt.

Vervolgens kon hij beginnen bij aannemer Swinnen in Balen. Intussen deed hij zijn legerdienst. Hij heeft bij Swinnen gewerkt tot aan het faillissement van de aannemer.

Ondertussen was hij vijftig jaar geworden en werk vinden als vijftigjarige is niet zo eenvoudig. Daarna is hij stilletjes uitgebeld en heeft enkele jaren later zijn pensioen aangevraagd.

Irene

Ze is geboren op de Turnhoutsebaan, naast het huis 'Nelles'.

Ze bezocht de lagere school op de Rozenberg en was net als Louis een brave leerling. Nadien is ze nog tot haar veertien naar de huishoudschool gegaan.

Vele meisjes gingen na de huishoudschool dienen en zo heeft Irene een jaar gewerkt als dienstmeisje bij de zusters Raeymaekers op de Rozenberg.

Vervolgens werkte ze zes jaar in het ziekenhuis, toen nog Gasthuis genoemd, en zoals het vroeger dikwijls gebeurde in vrije instellingen, moest ze er weg toen ze trouwde.

Gelukkig kon ze dan bij dekenweverij Van Dooren beginnen. Maar al vanaf de jaren zestig boerde die nijverheid in Mol achteruit en ook de weverij Van Dooren moest de deuren sluiten.

Door die sluiting waren de werknemers hun werk verloren en andere werkgevers stonden dan gewoonlijk niet meer te springen om ouderen aan te werven. Zo heeft Irene nog een tijd gestempeld en heeft dan haar pensioen aangevraagd.

In de fabriek van Louis Van Dooren werd er vooral gesponnen, geweven en geverfd, ooit met 125 mensen in dienst. Hun specialiteit was Jacquard-dekens, waarvan er vroeger vele naar Belgisch-Congo werden geëxporteerd.

In 1984 kocht de gemeente de fabriek om er het Cultureel Centrum in onder te brengen. Ofschoon men oorspronkelijk de bedoeling had de fabriek te renoveren, werd uiteindelijk gekozen voor nagenoeg volledige nieuwbouw, 't Getouw. Alleen de voorgevel werd in de nieuwbouw ingekaderd.

Hobby's

Irene en Louis waren fervente wandelaars en voor een paar kilometers draaiden ze hun hand niet om. Ze waren aangesloten bij de wandelclub in Millegem. Ook dansen sprak hen wel aan. Zeven jaar zijn ze lid geweest van een Meerhoutse dansclub.

Ook de wereld verkennen deden ze graag. Ze koppelden het sportieve en het culturele samen. Want ze wilden niet alleen de schoonheid van de natuur kennen, maar ook het culturele kwam aan bod.

Zo gingen ze jaren naar Oostenrijk en genoten van de Oostenrijkse bergen. Maar ook de zuiderse landen zoals Portugal en Spanje beviel hen zeer. Ook stadsreizen naar Berlijn, Wenen, Rome, Lourdes en Fatima waren de reisdoelen en steeds genoten zij van de mooie dingen, die zij daar zagen. Hun blik op Europa werd aldus verruimd en het gezegde van de schoolreizen uit onze jeugd jaren: 'We reizen om te leren', was zeker bij hen toepasselijk.

Telkens mijn vrouw en ik op het Peerdskerkhof voorbij kwamen, viel de tuin voor het huis op. Louis en Irene zijn fervente tuiniers en hun tuin is steeds een pareltje. Hoe zij die buxusplanten in allerlei vormen snoeiden en hun tuin omtoverden tot een stukje paradijs, daar moet je engelengeduld voor hebben.

Je wandelt bij Irene en Louis voorbij een levende dierentuin van buxusplanten.

Louis was er een beetje het hart van in dat hij dit jaar door ziekte het wat kalmer aan moest doen, en minder in zijn tuin kon werken. Ze hebben ooit met 'Mol Groen en Bloei' een prijs gewonnen voor 'De mooiste tuin'. Daarvoor kregen ze een mooie aquarel van Louisa Nuyts uit de Hoogstraat. In een van de kranten verscheen toen een artikel om de prijswinnaars te huldigen.

De mooiste voortuin vond René Van Heertum bij Louis Verwimp, Peerdskerkhof 59. Hij liet zich voor de prijsuitreiking vervangen door een vriendelijke buur, terwijl hijzelf genoot van een zonnig vakantie in Spanje.

Deze voortuin werd als volgt omschreven: 'Het is een juweeltje van beplanting, een levend liggend schilderij, met afwisselende kleurcombinaties naargelang het seizoen. Het is een lust voor de omgeving en voor de voorbijganger.'

Het kunstige in de tuin vinden we ook terug in huis.

Het huis ademt schoonheid uit. Ze laten zich omringen door mooie schilderijen, kopieën en tekeningen in het interieur.

Irene vertelde: "Als ik ergens iets moois zag, kon ik er moeilijk aan weerstaan."

Zo hangt er een pareltje van broeder Max: 'Moeder en kind' en enkele kopieën van Rembrand. Zelf heeft ze ook haar best gedaan en een Rembrand gehaakt.

Ook een collage over het gedicht van Alice Nahons 'Avondliedeke' siert de living.

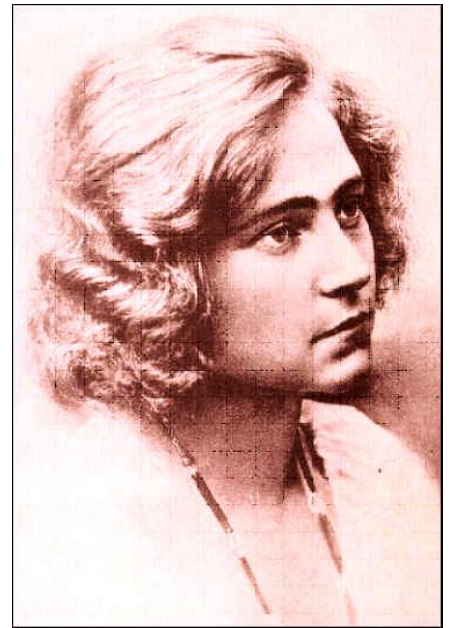
Voor de poëziefhebbers voeg ik het gedicht van Alice Nahon hierbij. Irene heeft er ooit heel veel deugd aan beleefd en waarschijnlijk vele andere mensen ook.

Avondliedeke, Alice Nahon

't Is goed in 't eigen hert te kijken
Nog even vóór het slapen gaan
Of ik van dageraad tot avond
Geen enkel hert heb zeer gedaan;

Of ik geen ogen heb doen schreien
Geen weemoed op een wezen lei;
Of ik aan liefdeloze mensen
Een wordeke van liefde zei.

En vind ik in het huis mijns herter
Dat ik één droefenis genas,
Dat ik mijn armen heb gewonden
Rondom één hoofd dat eenzaam v
Dan voel ik, op mijn jonge lippen,
Die goedheid lijk een avond-zoen.
't Is goed in 't eigen hert te kijken
En zó z'n ogen toe te doen.

Louis en Irene, van harte proficiat met je gouden bruiloft.

De mensen van Ginderbroek wensen jullie nog gelukkige jaren en veel tuinplezier zodat toevallige voorbijgangers, zoals mijn vrouw en ik, van jullie kunstige tuin kunnen blijven genieten.

Louis en Irene waren er altijd graag bij. Dat zie je wel op deze foto.

*Alchimisten zochten: 'De steen der wijzen'.
Ze bleken echter te vergrízen,
vonden niets en om zich te bewízen,
zochten ze ín duistere boeken,
een magische formule voor goud.
Ze waren versleten en stokoud
en goud bleek niet te vinden,
al lieten velen zich verblinden.*

*'De steen der wijzen' wordt gevonden,
niet met hardnekkigheid,
maar door alle dagen,
zonder zich te beklagen
voor elkaar daar te zijn.
en 't goud zal blinken ín de zonneshíjn.*